

og jeg tillader mig at spørge, om den høit-ærede Indenrigsminister vil have Noget derimod, thi hvis ikke, vil jeg søge at formaae andre ærede Medlemmer til med mig at stille et saadant Forslag til Sagens tredie Behandling. Naar dette Ord gaaer ud, holdes det nemlig klart, at den Understøttelse, som vedkommende Familier skulle have, i ingen Henseende er at ansee som Fattighjælp; men naar det bibeholdes, seer det derimod ud, som om den dog noget beholder Karakteren deraf, en Karakter, som jeg ønsker, at den bliver aldeles berøvet; det er naturligtvis i det Væsentlige allerede skeet ved den foregaaende Bestemmelse i § 1, men naar dette Ord sthydes ud, vil den som sagt være aldeles fri derfor. — Med Hensyn til det Endringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (Schøler), stjønner jeg ikke, at de Betæneligheder, som ere anførte derimod, have synderlig Vægt, navnlig ikke hvad der blev anført af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Seszen). Den ærede sidstnævnte Rigsdagsmand opfattede nemlig Forslaget i et Punkt af sit Foredrag, som om det gik ud paa at paalægge Kommunerne Tvang, men senere ytrede han Ord, der tydede paa, at han opfattede dets Mening rigtigt, idet det jo kun gaaer ud paa at give Kommunerne en vis Bemhyndigelse. Hvis de allerede for Endeel have denne Bemhyndigelse, kan det jo ikke væsentligt skade, at det bliver slaaet fast ved Loven, men jeg antager ikke, at de have den i den Grad, som Forslaget vil give dem den, og derfor vil jeg for mit Vedkommende med Fornøielse stemme derfor.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til den ærede sidste Talers Ytringer skal jeg blot bemærke, at der fra min Side ikke er Noget i Veien for, at Ordet „ellers“ ved et eventuelt Endringsforslag udgaaer i Slutningen af § 1, naar Vedkommende, der stille Endringsforslaget, tillige drage Omsørg for, at den Mening, som nu er antydet ved dette Ord, og hvorimod den ærede Taler vistnok ikke har Noget at erindre, fremdeles udtrykkes i Paragrafen, nemlig at de Udgifter, som med-

gaae til de Understøttelser, der omhandles her, afholdes paa samme Maade som de Udgifter, der medgaae til Fattigunderstøttelser. Jeg har netop tidligere havt Leilighed til at berøre dette, foranlediget ved en Forespørgsel her i Salen. — Med Hensyn til det foreliggende Endringsforslag, der er stillet af 4 ærede Folkethingsmænd, skal jeg endnu kun bemærke, at jeg kunde forstaae det og til en vis Grad maaskee gaae ind derpaa, naar det indeholdt en Tvang for Kommunen til at give Understøttelse af en vis bestemt Bestaaenhed. Man kunde indvende derimod, at denne Understøttelse var for rigelig, at den gik ud over, hvad der billigtvis bør paalægges som almindelig Forpligtelse; men der var dog nogen Mening deri; naar man derimod ikke tør og kan paalægge Kommunen det som Pligt, saa tør og kan man heller ikke give Kommunalbestyrelsen Bemhyndigelse til at beskaffe dens Medborgere for saadanne Understøttelsers Skyld.

Sjæbnering: Have de ærede Forslagsstillere lagt Mærke til, hvor vanskeligt det er at udfinde den Bestemmelse, som skalde gaae forud, førend man giver dette Laan eller Forskud? Den Mand, som rejser bort fra sit Hjem, uformuende og ube af Stand til at betale Skatter, eller rettere hans Eiendom — thi her rammer man ikke Manden, men Eiendommen — bliver paa eengang ved Kommunens Mellemkomst formuende til at betale Skat, paa Grund af, at Manden, som ikke kan betale, rejser bort. Der er ikke her sagt, at kun den Mand, der har den fornødne Evne til at betale Skat, men ved sin Fraværelse bliver sat ud af Stand dertil, skal kunne behandles saaledes, men for Enhver, der findes uformuende til at betale Skat, og hvis Forsørger er i Krigen, skal Kommunen forskudsvis udrede Skatterne til Staten, og den skal give ham Hensind med Skatterne til Kommunen. Det er ikke muligt at fatte denne Bestemmelse, og den giver Anledning til den grændseløseste Vilkårlighed. Er der virkelig noget Sted en forbigaaende Trang, medens der dog i Eiendommen er Værdi nok til siden at kunne skaffe Skatten tilveie, naar Forsørgeren kommer hjem, maa der da ikke ogsaa være Føll — Bekjende,